

Ο χαρακτήρας μας αλλάζει; Οι σχέσεις μας αλλάζουν; (Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Αιώνιο ερώτημα όταν οι άνθρωποι καλούμαστε να σχετιστούμε ή να κρατήσουμε μια σχέση: αλλάζει ο χαρακτήρας μας; Μπορούν οι σχέσεις μας να αλλάξουν ρυθμό και να συμβαδίσουν με τα βαθύτερα θέλω μας;

Η εμπειρία δείχνει ότι μόνο μετά από κάποιο γεγονός που μας σημαδεύει, μπορούμε να περιμένουμε ριζική αλλαγή στην πορεία της ύπαρξής μας. Κι αυτή δεν έχει να κάνει με τον πυρήνα του χαρακτήρα. Ο δυναμικός θα παραμείνει δυναμικός. Ο γκρινιάρης το ίδιο. Ο δημιουργικός μπορεί να αλλάξει κατεύθυνση στην διοχέτευση της δημιουργικότητάς του, όμως δημιουργικός θα παραμείνει. Ο σκληρός, ακόμη κι αν δείξει δείγματα διαφορετικότητας, θα επανέλθει στην ραθυμία του. Μπορεί, όταν η έγνοια για τον άλλον, η αγάπη χτυπήσει την πόρτα της καρδιάς, για λίγο να εμφανιστεί ένας καλύτερος εαυτός. Η συνήθεια όμως, η

ασφάλεια την οποία αισθανόμαστε καθώς ο χρόνος περνά και το αίσθημα ότι η σχέση βρήκε πορεία, μας κάνουν να επανερχόμαστε στα ίδια.

Συχνά η αγάπη καμουφλάρει την εικόνα που έχουμε για τον εαυτό μας. Βάζοντάς μας στην λογική του δούναι, θεωρούμε αυτονόητο πως ό,τι προσφέρουμε είναι αρκετό. Δυσκολευόμαστε να διακριβώσουμε παράπονα που ο άλλος μπορεί να έχει ή λογισμούς ή δυσκολίες που να προκαλούνται από τον χαρακτήρα μας. Επειδή θεωρούμε ότι τον αγαπούμε, ζητούμε κι από εκείνον να μας αγαπήσει και να μας ανεχτεί. Δεν κατανοούμε ότι εκτός από τα όσα καλά του δίνουμε, αποκαλύπτουμε και τον βαθύτερο εαυτό μας και ότι η αλλαγή δεν μπορεί να επέλθει εάν δεν δούμε ποιοι είμαστε. Μόνο εν σχέσει αποκαλύπτεται το “εγώ” μας. Στην σχέση όμως δεν είμαστε έτοιμοι να κάνουμε το επόμενο βήμα, να αλλάξουμε!

Το παράδοξο είναι πως η αγάπη από μόνη της είναι κίνητρο αλλαγής. Αν αγαπούμε αληθινά, ζητάμε να αλλάξουμε εμάς. Βλέπουμε τι δυσκολεύει τον άλλον, γιατί εκείνος είναι η αναφορά μας. Ζητούμε την συγγνώμη του, διότι δεν μπορούμε να είμαστε όπως μας θέλει. Συγχωρούμε με την σειρά μας, καθώς βλέπουμε ότι κι εκείνος δεν είναι όπως τον θέλουμε. Και παίρνουμε αποφάσεις, παλεύουμε, γιατί η αγάπη δεν είναι στασιμότητα, αλλά ένα βήμα παραπέρα!

Ζητούμε να αλλάξει ο άλλος. Κάποτε βλέπουμε και τα λάθη μας, ιδίως όταν μας τα υποδεικνύουν αυτοί που μας αγαπούνε. Η αλλαγή βεβαίως στους καιρούς μας εντοπίζεται στο επίπεδο της συμπεριφοράς. Για την Εκκλησία όμως η αλλαγή είναι

οντολογικού περιεχομένου. Αλλάζει αυτός που ζητά να έχει σχέση με τον Χριστό. Αυτός που αφήνει το φως που ο Χριστός ως Αλήθεια και Αγάπη παρέχει να μεταμορφώσει την ύπαρξή του σε “καινό άνθρωπο”, άνθρωπο αγάπης και αλήθειας, άνθρωπο ταπείνωσης, αναγνώρισης των στοιχείων που δυσκολεύουν τους άλλους και τον εαυτό του, συγκαταβατικό, μετανοούντα! Γι’ αυτό και η αλλαγή στην Εκκλησία ονομάζεται μυστήριο. Τελεσιουργείται στην κοινότητα της ευχαριστίας, την στιγμή που νιώθουμε ότι υπάρχουμε και για τους άλλους την στιγμή που βλέπουμε τι έχουν οι άλλοι εις βάρος μας, όταν καταλαβαίνουμε ότι δεν είναι πολύ το φως που εκπέμπουμε και η ελπίδα που παρέχουμε. Και τότε, εμπιστευόμενοι τον Χριστό και την χάρη του Αγίου Πνεύματος, κάνουμε το βήμα της αλλαγής.

Να ένας μεταμορφωτικός τρόπος για τον χαρακτήρα και τις σχέσεις μας!

Πρώτη δημοσίευση: «Ορθόδοξη Αλήθεια»